

Beste Tarotliefhebber,

U ontvangt deze maandelijkse nieuwsbrief omdat u met mij via mijn Tarotpraktijk in contact bent geweest. Sinds maart 2009 is dit de vijfde nieuwsbrief. Iedere aflevering schrijf ik over één of meer van de tachtig Tarotkaarten. Via mijn website: <http://www.elsmaasson.nl/tarotpraktijk> kunt u gemiste afleveringen terughalen.

Wanneer u geen prijs stelt op nieuwsbrieven van Tarotpraktijk Els Maasson, laat u dit weten in een kort reply met vermelding van uw e-mailadres waarop u de mailings ontvangt.

Deze keer schrijf ik aan de hand van het kleine arcanum Bekers Zeven met de titel *Beschouwing van het leven* over:

'Maya'

Maya is een Sanskriet woord dat illusie betekent.

Deze kaart verbeeldt het moment waarop de mens naar zijn geleefde leven blikt. Een ogenblik van inkeer. Hij beziet alles wat hij in zijn leven heeft nagestreefd, gesymboliseerd door zeven bekers. Elke beker die hij verdiend heeft, stelt een offer voor dat hij gebracht heeft. De 'prijzen' die hij met veel inspanning heeft binnengehaald, zijn afgebeeld als: een vrouw (zijn geliefde); een kasteel (zijn huis); juwelen (zijn materiële schatten); het draakje (de schaduwkant in hem zelf); de slang (zijn genezing) en lauwerkrans (de dood). Deze laatste beker met het doodshoofd en de lauwerkrans is het koninklijke offer dat hij brengt met zijn leven zelf, door te sterven.

In het moment van Bekers Zeven realiseert de mens de begoocheling van alles wat hij heeft willen realiseren.

In één van de zeven bekers is een versluierd persoon te zien. Deze persoon is dezelfde als degene die zijn bekers beziet. Aan hem rijst de vraag: “wie ben ik eigenlijk, waartoe heb ik al mijn offers gebracht en waarheen heeft het me geleid?” Door alles waarover hij zich in zijn leven heeft druk gemaakt, ziet hij zichzelf niet meer.

Bekers Zeven was de afgelopen weken in mijn gedachten. Ja, ik kende de kaart en vertelde er over in mijn lessen, maar had de betekenis van de kaart toch niet eerder wezenlijk ervaren. Voor mij gold de idee dat als ik maar hard genoeg zou werken, ik mijn leven op een hoger plan zou kunnen brengen. Al werkende merkte ik niet dat mijn kwaliteit van leven er onder leed en dat ik de druk op mijzelf vergrootte. Toen ik mijzelf zodanig onder druk had gezet dat ‘het pijn ging doen’ liet ik noodgedwongen de illusie los. Er kwam ruimte en ik realiseerde me dat het leven is wat het op dit moment is. Niet meer en niet minder.

Met hartelijke groet,

Els Maasson